

NADINE SWAGERMAN

**WAT WE
NIET ZEGGEN**

kluitman

Van dezelfde auteur

*Eén waarheid
Maar ik ben jou niet
Aan de andere kant van geluk*

*Voor hen die het gewicht van onuitgesproken woorden kennen.
En voor hen die ze durven te delen.*

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284-285/W092201

Bisac YAF058110 / YAF018000 / YAF031000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Nadine Swagerman

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
nadineswagerman.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Our memories

They can be inviting

But some are altogether mighty frightening

Don't Speak – No Doubt

Ze zeggen wel eens dat de eerste zin van een verhaal de belangrijkste is, zoals de openingsscène van een film dat ook is. Ik weet niet wat de eerste zin van dit verhaal, mijn verhaal, zou moeten zijn. Ik zou voor *Drie maanden terug ging mijn vader dood* kunnen kiezen. Of voor *Ik verhuis naar een wildvreemde plek en moet mijn beste vriendin Liz achterlaten*. Of misschien moet ik beginnen met *Soms vraag ik me af of de leegte die ik voel ooit nog zal verdwijnen*.

Ik denk aan de laatste keer dat ik mijn vader zag. Misschien zou mijn eerste zin daarmee te maken moeten hebben. Die zou dan zo iets kunnen zijn als: *Het was een mooie, zonnige zaterdag. Mijn vader hing de was op in de achtertuin. Zonlicht scheen door zijn zwarte, steeds dunner wordende haar en reflecteerde op zijn glanzende schedel. Iemand schreeuwde tegen hem. Ik. Ik schreeuwde tegen hem. Ik zei dat ik hem haatte. Zijn gezicht vertrok en hij draaide zijn hoofd abrupt mijn kant op. Maar voordat hij iets kon zeggen, stormde ik kwaad bij hem weg om hem vervolgens nooit meer te zien*.

Oké, dat zijn meer zinnen dan één. En het is misschien een wat triest begin van het verhaal van iemand van zeventien. Maar dit is wat het is. Mijn verhaal.

1.

Door de zijruit van de auto zie ik de wereld aan me voorbijschieten. Dat is precies hoe de laatste maanden voelden: alsof ze aan me voorbijgingen. Alsof ik er geen onderdeel van uitmaakte, maar er van een afstandje naar keek. Een beetje zoals je naar een film kijkt, behalve dat het scenario van deze film knap beroerd was. Ik had hem graag uitgezet als ik dat kon, maar helaas was dat geen optie. Ik werd gedwongen om elke rampzalige scène te bekijken. De begrafenis van mijn vader, waar ik me zo verdoofd voelde dat ik niet eens huilde. Familieleden en vrienden die eten brachten en met het huishouden hielpen. Het verkoopbord in onze tuin. Verhuisdozen. Mijn lege slaapkamer. De verhuishwagen. Het afscheid van Liz. De blik in haar ogen. Ik las erin wat ik van binnen voelde: de angst dat onze vriendschap dit niet overleeft. Want laten we eerlijk zijn: drie uur bij elkaar vandaan wonen is ver. Misschien wel te ver.

‘... Tobias? Hallo-o?’

De stem van Tess, mijn bijna twee jaar jongere zusje, brengt me terug in de auto. ‘Wat?’ antwoord ik met schorre stem, terwijl ik mijn blik losmaak van de velden vol maisplanten waar de smalle boerenweg ons langs leidt. Mijn ogen branden en op de plek waar ooit mijn maag zat, zit nu een groot, gapend gat. Een gat waar eerder al mijn eetlust in verdween en dat er nu voor zorgt dat ik me continu leeg voel, alsof het er allemaal niet meer toe doet. Een golf van misselijkheid spoelt vanuit het gat omhoog. Ik doe mijn best om hem weg te slikken.

Tess kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan, waardoor haar bruine ogen nog groter lijken dan normaal. Ze zit half omgedraaid op de rijdersstoel en kauwt met open mond op een vaalblauw stuk kauwgom, dat zo zoet ruikt dat ik opnieuw misselijk word.

‘Ik vroeg of je wist dat er op zeven kilometer van ons huis een subtropisch zwemparadijs is?’ vraagt ze.

Ons huis. Die woorden zuigen zich aan mijn maagwand vast en draaien zich daarna om elkaar heen tot mijn maag in de knoop zit en ik het gevoel heb dat ik moet kotsen. ‘Stop de auto,’ breng ik uit.

‘Waarom?’ Via de achteruitkijkspiegel kijkt mijn moeder me vragend aan.

‘Stop de fucking auto!’

Ze remt hard af en stuurt de auto de berm in. Nog voordat hij

helemaal tot stilstand is gekomen, spring ik eruit. De inhoud van mijn maag plentst in het natte gras en verspreidt een zure geur, waar ik nog een keer van over mijn nek ga.

‘Teuw,’ hoor ik Tess vanuit de auto zeggen. Vlak daarna klinkt het geluid van een portier dat open- en dichtgaat.

‘Gaat het, lieverd?’ Mijn moeder staat naast me.

Met mijn handen op mijn knieën leunend spuug ik een paar keer op de grond om de vreselijke smaak in mijn mond kwijt te raken.

‘Hier.’ Ze houdt me een flesje water voor.

Zonder haar aan te kijken pak ik het aan. Ik neem een flinke slok en laat het water door mijn mond gaan, waarna ik het uitspuug. Dat herhaal ik een paar keer, voordat ik het water doorslik. ‘Dank je,’ zeg ik zacht, terwijl ik het flesje teruggeef.

‘Hou maar,’ zegt ze en als ik haar aankijk, glimlacht ze voorzichtig. ‘Voel je je al iets beter?’

Ik knik.

‘Het is lang geleden dat je wagenziek werd.’ Ze kijkt me bezorgd aan.

Ik knik opnieuw. Wagenziek. Vast.

‘Tess,’ zegt mijn moeder tegen mijn zusje, ‘ga jij even achterin zitten.’

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik nog voordat ze haar gordel los heeft kunnen klikken. ‘Het gaat wel weer.’

‘Weet je het zeker? Straks ga je...’

‘Ik weet het zeker.’ Langs mijn moeder heen stap ik de auto in. Ik stop mijn vingers door de openingen in het deurtje van de reismand die naast me staat en voel de spanning in mijn lijf afnemen als Muppet, ofwel Mr. M, ofwel mijn beste vriendje, mijn vingers een kopje geeft.

2.

Ons nieuwe huis ligt aan de rand van een dorp met een onmogelijk lange naam, waar ik niemand ken, de weg niet weet en alles opnieuw moet ontdekken. Nu rijden we erdoorheen, door dat dorp, dat er net zo troosteloos bij ligt als de deken van grijze wolken die al de hele dag boven ons hangt. We rijden langs huizen met tuinen omheind door metalen hekken en in model geknipte struiken.

Mijn moeder remt af en rijdt vervolgens een pad op. Aan het einde staat een lichtgrijs huis met bruine luiken naast de ramen. Erachter tientallen hoge bomen, die voor een onheilspellend beeld zorgen.

‘Is dit het?’ vraag ik verontwaardigd.

‘Ja,’ zegt mijn moeder. Ze zet de auto stil en trekt de handrem aan. ‘Dit is het.’

Als ik eerder interesse in mijn moeders zoektocht naar een

ander huis had getoond, dan had ik geweten dat we hier zouden gaan wonen. Maar ik wilde er niets van weten. En nu sta ik ineens hier. Voor ons nieuwe huis. Dat rechtstreeks uit een horrorfilm lijkt te komen. Zo'n film waarin het huis jarenlang te koop heeft gestaan omdat niemand het wilde hebben door de gruwelijke dingen die er gebeurd zijn. De vorige bewoner draaide volledig door en heeft zijn vrouw vermoord, in stukken gehakt en haar ledematen ter decoratie aan de muren gehangen. Of een van de kinderen van het gezin dat hier woonde, raakte bezeten door een demon en heeft toen allebei haar ouders vermoord. Zoiets.

Iedereen in de omgeving weet wat er in het huis gebeurd is, waardoor niemand het wil hebben. Maar dan komt er iemand van buiten het dorp, die niets van de geschiedenis weet en het huis koopt. Mijn moeder. In de film is zij die goedgebouwde gebroken vrouw, die na een heftige periode op zoek is naar een nieuwe start en dan in dit huis terechtkomt. Waar de geesten uit het verleden haar nieuwe start zullen veranderen in een nachtmerrie.

Een beetje jammer dat haar zoon, ik dus, de dupe zal zijn van haar stomiteit. Niet dat het fijn was om thuis te zijn, waar elke centimeter van het huis gevuld was met herinneringen aan mijn vader, en zijn afwezigheid dus steeds weer benadrukt werd, maar dit had ook niet per se gehoeven.

‘Kom je?’ Mijn moeder kijkt me afwachtend aan.

Tess is al naar het huis gelopen. Ik wil schreeuwen dat ze terug moet komen, dat ze absoluut niet naar binnen moet gaan. Dat

we weer in de auto moeten stappen en weg moeten rijden, omdat de deuren achter ons in het slot zullen vallen om vervolgens niet meer open te kunnen. Omdat we terecht zullen komen in een kat-en-muisspel waarvan iedereen weet dat we het niet zullen overleven.

Maar zoals ik al zei: ik ben slechts een toeschouwer van deze superslechte film.

Dus stap ik uit.

3.

Met mijn rug tegen de muur zit ik op het bed in mijn nieuwe slaapkamer, waar de muren voorzien zijn van een lelijk crèmekleurig behang met lichtblauwe strepen. Een half jaar terug hadden mijn vader en ik de muren van mijn oude kamer nog geverfd. Het idee dat hij me daar nu niet bij kan helpen, dat hij hier nooit binnen zal lopen om even een praatje te maken of naast me zal zitten om een film te kijken, maakt dat ik het gevoel heb dat ik niet meer kan ademen. Ik kijk naar Muppet, die opgerold tegen me aan ligt, en laat mijn hand over zijn pluizige bruin-zwart gestreepte vacht glijden.

Mijn telefoon trilt en als ik op het scherm kijk, zie ik dat het Liz is. Ze videobelt me. Gauw veeg ik met mijn mouw over mijn ogen om ze te drogen, terwijl ik het nare gevoel in mijn lijf probeer te negeren. ‘Hoi, jij,’ zeg ik, zodra haar gezicht in beeld komt.

Liz glimlacht en strijkt haar donkerrode haar achter haar oren.

‘Hoi, hoe is het daar? Hoe is het huis?’

‘Precies wat je verwacht van een huis aan de rand van een klein dorp.’

‘Een luxe villa met zwembad?’

‘Maak daar maar een haunted house met bad van.’

Liz lacht en als haar grijsblauwe ogen die van mij ontmoeten, doe ik hetzelfde.

‘Hoe is het daar? Waarom ben je niet op school?’ vraag ik.

‘Ik had geen zin, dus ik ben ziek. Heb je de buurt al verkend?’

‘Nee, we hebben net de auto uitgeladen. En zo veel is hier niet te zien, hoor. Behalve het bos achter ons huis.’

Haar ogen worden iets groter. ‘Is er een bos achter jullie huis?’

‘Nou ja, misschien niet echt een bos, maar wel wat bomen.’

‘En nu heb jij natuurlijk bedacht dat het bos de schuilplaats van een psychopaat is die kinderen ontvoert, om ze vervolgens boven een kampvuur te roosteren en op te eten?’

Ik schiet in de lach. ‘Het bos is vervloekt door heksen die hier honderden jaren geleden op de brandstapel gegooid werden, waardoor niemand die het binnengaat er ooit nog uit komt.’

‘O mijn god, die film zou ik sowieso kijken. Dit is precies de reden waarom jij een succesvol scriptschrijver wordt. Zodat je de wereld kunt voorzien van films waar niemand ooit nog van slaapt.’

Als het me tenminste nog lukt om een woord op papier te krijgen. ‘Zodat de hele horrorfilm-kijkende populatie door

slaapgebrek vatbaar wordt voor een of ander eng brein-manipulerend virus, waardoor ze de rest van de mensheid uitmoorden?’

‘Ja!’ Liz grinnikt en kijkt daarna verschrikt naar iets achter haar telefoon. ‘Mijn moeder is thuis,’ zegt ze. ‘En ik ben héél ziek, dus ik ben niet in staat om met iemand te praten.’ Ze laat een nephoest horen. ‘Bel me later, oké? En niet vergeten: ja zeggen.’

Ik wou dat ik haar nooit beloofd had om hier overal ja op te zeggen. Het idee is dat ik op die manier opensta voor nieuwe vrienden en avonturen, en niet weer zielig en alleen ergens onderaan de sociale ladder eindig. Maar eerlijk gezegd leek dat toen al een slecht idee en nu nóg meer. Desondanks zeg ik: ‘Ja.’

‘Goed zo. Doe, jij.’

4.

Zo hard als ik kan schop ik met mijn benen om mijn hoofd boven te houden. Overal om me heen is water. Dreigend, stormachtig water. Een hoge golf. Ik ga kopje-onder. Ik vecht om weer boven te komen, maar het lukt me niet. In paniek schop en sla ik om me heen. Mijn longen branden en...

Happend naar adem schiet ik overeind. Als ik zie dat ik in mijn nieuwe kamer lig, laat ik me moedeloos terug op mijn kussen zakken. Met mijn onderarm veeg ik over mijn bezwete voorhoofd. Ik had gehoopt dat ik deze nachtmerrie achter had gelaten in het oude huis.

Mijn moeder heeft ons vanmorgen afgezet bij onze nieuwe school. Daar stond ze op. En als mijn moeder ergens op staat, dan is het behoorlijk lastig om haar op andere gedachten te brengen. Terwijl Tess en ik onze kluisleutels en boeken kregen, vertelde de

conciërge dat er nog geen vierhonderd leerlingen op de school zitten. Op mijn vorige waren dat er minstens vijf keer zo veel en ik was een van de minst populaire. Waarom weet ik niet. Misschien omdat mijn moeder de schoolpsycholoog was. Of misschien omdat ik niet hou van videogames en sport, maar van films en boeken. Of wie weet had het vooral te maken met het feit dat ik homo ben, en dat de meeste jongens dat als een reden zagen om me uit de weg te gaan.

Nu loop ik door de verlaten gangen van mijn nieuwe school, zoekend naar het juiste lokaal. Ik scan de getallen die op zilveren plaatjes naast de deuren staan tot ik aankom bij lokaal 1.05, waar mijn klas Engels heeft. Ik adem diep in. Daarna klop ik op de deur en trek hem open.

De lerares kijkt op. Net als mijn vijftientig klasgenoten. ‘Tobias?’ vraagt ze.

Ik knik.

‘Leuk dat je er bent. Ga gauw zitten. Dit is Tobias, allemaal. Hij zal vanaf vandaag onderdeel uitmaken van jullie klas.’

De meeste klasgenoten kijken me aan alsof ik schurft heb. Behalve het meisje achterin, dat naar me zwaait en vervolgens naar het tafeltje naast haar wijst. Haar zwarte haar met blauwe punten is in een paardenstaart bij elkaar gebonden en haar pony bedekt een deel van haar voorhoofd. In haar neusvleugel glinstert een steentje. Een paar rijen voor haar staan nog twee lege tafels. *Niet vergeten: ja zeggen* klinkt de stem van Liz in mijn hoofd. En

hoewel ik best graag aan die lege tafels wil gaan zitten, weet ik dat dat geen optie is. Liz doet me iets aan als ze hoort dat ik mijn afspraak nu al niet nakom. Dus loop ik naar het meisje achter in de klas en laat me naast haar op de stoel vallen.